

[Gottschalck-Hansen.]

forholdet nu engang spiller en afgørende rolle, når man skal skaffe kvalificeret arbejdskraft.

Selvom jeg ikke nærer mindste tvivl om, at den højtærede minister — så lidt som eventuelle fremtidige indehavere af dette embede, hvis dette kan tænkes — ikke vil misbruge denne bemyndigelse til at underbetale medarbejdere ved særfor sorgen, havde det dog måske været rigtigere, om det ligefrem i loven var fastsat, indenfor hvilke lønningstrin de respektive leder- og medarbejderstillinger, der jo aflønnes i overensstemmelse med principperne i loven om statens tjenestemænd, skulle normeres. Enhver kan forstå, hvor magtpåliggende det er, at man netop indenfor dette vanskelige område har den fuldt kvalificerede arbejdskraft. Det kan afstedkomme uoprettelig skade, hvis ukvalificerede eller uværdige ledere skal have ansvaret for børnenes ve og vel. Ganske vist har vi overinspektionens tilsyn, som jeg tillægger den største vægt, men den daglige påvirkning og det umiddelbart synlige eksempel betyder nu usigeligt meget for disse børn. Derfor betragter jeg det også som en værdifuld tilføjelse til lovforslaget, at der i lovens § 128 er indføjet en bestemmelse om, at arbejds- og socialministeren, hvad angår reglerne om uddannelsesforhold, skal forhandle med undervisningsministeren.

Med hensyn til § 65, stk. 12, der omhandler det bevilgende udvalg, er dette, som tidligere sagt, efter oprindeligt at have omfattet 7 medlemmer nu ved ændringsforslaget udvidet til 9, idet man fandt det naturligt, at de kommunale råd, nemlig Københavns magistrat, De danske Købstadforeninger og De samvirkende Sognerådsforeninger blev repræsenteret. Dette kan måske være meget naturligt, men ville det så ikke være lige så naturligt, at rigsdagen havde haft en repræsentation i nævnte udvalg? Da vi imidlertid lever i en sparetid, hvor man formentlig også må udvise et vist mådehold med hensyn til kommissioners og udvalgs størrelse, skal den højtærede minister ikke opfatte dette som et forslag, men snarere som et hjertesuk.

Det turde være indlysende for de fleste, at de ofre, der bringes på børnenes alter, er vel anbragt og måske ganske særlig, når det gælder børn, der hører ind under den offentlige forsorg, hvadenten det så skyldes, at de kommer fra dårlige hjem, eller at de måske selv har en eller anden karakterbrist. Samfundet har en pligt overfor disse børn, og ingen vil skubbe dette ansvar fra

sig. Alligevel undres man over de store summer, det koster at opretholde visse institutioner her i landet, og efterhånden som befolkningstallet vokser, vil behovet med hensyn til anbringelse af børn under offentlig børneforsorg naturligvis stige i tilsvarende grad. Det giver mig anledning til at rejse det spørgsmål overfor den højtærede minister, om man ikke med henblik på særfor sorgen kan forenkle uden at forringe. I lovens § 136 omtales familieplejen, hvis værdi jeg meget gerne vil understrege. Der er ingen tvivl om, at der findes mange gode hjem i by og på land, hvor man for et rimeligt honorar — det kunne f. eks. betale sig for staten at give indtil 3 000 kr. om året — kunne få et barn anbragt i pleje. Dette ville ikke alene give børnene den tryghedsfølelse, som det giver at vokse op i et godt hjem under private forhold, men også for det offentlige betyde en væsentlig besparelse på det i forvejen hårdt anspændte budget. Jeg beder den højtærede minister undersøge, om det er muligt, uden at der begås nogen uret, at anvende familiepleje i højere grad, end det hidtil har været tilfældet.

Men når dette er sagt, vil jeg gerne for at undgå enhver misforståelse udtrykke min uforbeholdne anerkendelse af det store og smukke arbejde, der øves på vore mange fortræffelige børnehjem. Vi har ganske vist hørt beretninger om misbrug og dårlige forhold, men det er kun isolerede tilfælde, de undtagelser, der bekræfter reglen. Det er en lykke for et land, når det har en veludbygget børneforsorg, således som tilfældet er her i Danmark, og det foreliggende lovforslag med de af den højtærede arbejds- og socialminister tiltrådte ændringer er et nyt skridt på vejen fremad.

På mit partis vegne skal jeg hermed anbefale lovforslaget til vedtagelse i det høje ting.

Svend Jørgensen: Dette lovforslag har jo en interessant forhistorie, som formentlig vil kunne friste fremtidens rigsdagshistorikere.

Det er netop i disse dage et år siden lovforslaget blev fremsat i det andet høje ting af daværende minister, det nuværende ærede medlem fru Fanny Jensen, på socialminister Strøms vegne. Jeg har nylig gennemlæst fremsættelsestalen, som er meget interessant og udførlig og giver god indlevelse i alle de problemer, vi her beskæftiger os med. Forslaget fik en udførlig førstebehandling og gik derefter i udvalg, men dette udvalg blev som bekendt ikke færdigt med